

hans personlige Dygtighed og Behændighed, det kunde ogsaa ligge i Forholdenes Bekvemmelighed, idet de Herrer Socialdemokrater gennemgaaende havde stemt for alle de Forhøjelser, hvorfor de angreb os bagefter, og det lod den højtærede Konseilspræsident, vor daværende Ordfører, dem naturligvis høre.

Jeg siger, at de Herrer Socialdemokrater stemte gennemgaaende for de Forhøjelser, der bleve vedtagne, og som tælle op i Hundredetusinder, Halvthundredetusinder, Tyvetusinder og Titusinder, naar vi se dem efter i Budgetterne og Statsregnskaberne.

En Undtagelse var der dog fra denne Regel — der var maaske flere, men een særlig Undtagelse var der i det, som drejer sig om de større Summer, nemlig den Bevilling, som vedrørte Feltkanonerne. Man vil huske, at der blev bevilget 5 Mill. Kr. paa et Bræt til Anskaffelse af nyt Felttskyts. Men heller ikke denne Bevilling generede vor militære Ordfører, den nuværende højtærede Konseilspræsident. Den højtærede Konseilspræsident vidste udmærket, hvad Nytte disse Feltkanoner vare til. Han følte sig fuldkommen og inderlig overbevist om deres Nødvendighed og overbevist netop af den Mand, som han siden — nu i afvigte Oktober — har kaldet til sin Side som Forsvarsminister. Den Episode, jeg sigter til, er kendt af Offentligheden, og jeg husker dens Forekomst saa tydeligt, som om det skete i Gaar. Der var et Medlem af Partiet, som under de Forhaandsforhandlinger, der førtes i Partiet vedrørende Forslaget om Felttskyts, rejste det Spørgsmaal, om det nu ikke alligevel var uheldigt paa det daværende Tidspunkt, forinden Forsvarskommissionen var nedsat — denne var allerede paa Tale —, maaske at foregribe den kommende Forsvarsordning ved en saa stor Bevilling som 5 Mill. Kr. til Felttskyts, og spurgte: Mon det ikke var bedre at vente med det og se det Resultat, Forsvarskommissionen kom til, inden Rigsdagen tog Stilling?

Der hævdede sig denne ene ængstelige Røst, men saa rejste den nuværende Forsvarsminister sig op og sagde, at han følte sig overbevist om, at hvilken Forsvarsordning vi end fik, vilde det Maal af Felttskyts, som her var Tale om, passe ind i det, som vilde blive bragt til Veje, og han begrundede det kort med en Henvisning til den moderne Udvikling i de os omgivende Stater. Om nu vor ærede Ordfører, allerede forinden han hørte denne Udtalelse, følte sig stærkt overbevist om,

at det var ret og rigtigt at gaa til Anskaffelsen af dette Felttskyts, forinden Forsvarskommissionens Betænkning forelaa, skal jeg ikke kunne sige, men efter et saa vægtigt Vidnesbyrd som det af den ærede nuværende Forsvarsminister fremførte er jeg overtydet om, at fra det Øjeblik tvivlede den ærede Ordfører, den nuværende højtærede Konseilspræsident, intet Øjeblik om, at denne Bevilling var samfundsgavnlig. At den højtærede Konseilspræsident nu for et Aars Tid siden er kommen ind paa at sige, at vi intet Forsvar kunne stille op, og at der ingen Brug var for Kanonerne, er kun en Skiften af Sindelaget, en Opfattelse, som er kommen siden da, men den Gang stod han fast paa de nye Feltkanoner, og Socialdemokraternes Angreb paa ham i den Anledning slog han drabeligt tilbage. Han sagde: Det er Lov, og Lov bør holdes, og de Herrer Socialdemokrater bør ikke sætte sig imod de Bevillinger, der følge af de vedtagne Love. . . (Afbrydelse) . . . Nej, det er ikke saa originalt, som den højtærede Finansminister maaske troede. . . (*Finansministeren* [Brandes]: Jeg har ikke troet, at det var originalt.) Ja, men den højtærede Finansminister sagde det i et Øjeblik, hvor det gjorde en særlig Virkning. . . (*Finansministeren* [Brandes]: Paa Dem?) Paa mig og sikkert endnu mere paa hans Venner. . . . (*Stengerik*: Hvor var det?) . . . Det have vi lagt Mærke til rundt omkring i Landet. Men nu vil jeg ikke passiare videre hverken med den højtærede Finansminister eller med det ærede Medlem fra Middelfart.

Altsaa, jeg minder Dem om, at vor daværende højtærede Ordfører med megen Energi og megen Dygtighed imødegik de socialdemokratiske Angreb. Han gjorde det her i Rigsdagen, han gjorde det paa Møder ude omkring i Landet, og han gjorde det ved skriftlige Udfærdigelser i Pressen. Jeg skal som Eksempel paa, hvorledes den højtærede Konseilspræsident greb Tingene an den Gang, citere lidt efter selveste „Fredsbladet“. Vi vide jo, at det er Organet, navnlig nu i den senere Tid, for dem, som behage at kalde sig Antimilitarister. Vor militære Ordfører skrev i 1903 foran Valget: „Venstre vilde ikke gaa med til en Forøgelse af de frie Militærbevillinger. Men hvorledes gaar det da til, at medens der i 1901 bevilgedes 15,935,810 Kr. 63 Øre, bevilgedes der 16,908,865 Kr. 32 Øre i 1902 og 19,357,913 Kr. 59 Øre i 1903? Det maa da betyde en Forøgelse af Militærudgifterne, ja og